

SV. JOSIF

»Bližše ko Christul«
Č. 4. • IZD. II.

Idite ko Josifu!

V teperišnych ťažkich časach, koli to sviť i chrisťiane sami zabyvajut na Isusa, osobenno muži tratať sv. viru i pobožneho ducha, koli bida i nužda vsich tiskaje sv. cerkov stavať nam na oči muža poľneho sv. viry, otdannoho Bohu jako krasnyj primir virnosti v povinostach svoho stanu. Sv. cerkov choče nas poučiti, jakimi majuť byti muži, jesli majeme dočekatisja lučšych porjadkov na sviťi. Vo sv. Josifu majeme i mohučoho zastupnika i pokroviteľa v každoj potrebi. Isusa, Mariu i Josifa ne možlivo otdiliťi. Hde zvučiť v pisňach, hde v molitvach spominajesja solodke imja Isus, Maria, tam s najbolšeju počestu prizyvajetsja fože sv. imja Josif.

Narode naš ruskij, idi i ty k Josifovi! Učisja oť neho, jak treba ľubiti Isusa, jak pracovati, jak byti terpelivym, jak čisto žiti. Idi k Josifovi, čto by i ty bral učať v jeho mohučim zastupnictvi. Sv. Josife prijmi siju maleňku knižočku jako slabeňkij projav našej ľubovi za mnohi nam udileny dobrodijstva! Blahoslovi z neba naši prostěňki slova, aby naš ruskij narod tebe poľubil i počital!

Hospód' Boh sam počitajet sv. Josifa.

Jak jeho učiti? Uznal jeho sposobnym do najťažšoho i najslavnijšoho urjadu, aby vykonuval dolžnosti otca vzhľadom Spasiteľa sveta Isusa Christa, aby byl podporoju. Storožom najčistšoj Ďivi, Presv. Bohorodicy. Mnoho slavných mužov i svjatých žilo v tom časi, koli Otec nebesnyj iz bezkonečnoj ľubovi poslal na sviť jedinorodneho svoho Syna, ale žadneho Boh

Otec ne uznal za dostojnoho, dosta virnoho, aby staralsja o seho najmilijšoho Syna jeho jako otec. Darma oko Bože hľadalo v palatach takoho muža. V bidnoj chyžci, v pohordžuvanom Nazareti žil prostyj remeselnik, Josif. Zvonka ničim ne otličalsja ot pro-čych robotnikov, ale vseviduče oko Bože vidilo v jeho sercu tak hluboku pokoru, tak živu viru, tak slavnu čistotu, taku horjaču ľubov, čo s rozkošiju na nem spočinulo. Toho i nikoho inšoho Boh priznačil za opikuna svojemu Synovi. Jak velika česť! Jake priznaňe svjatosti i to iz ust najpravdivijšych, iz ust Vičnoj Pravdy, kotra ne može klamatisja.

Boh Otec čestvuje sv. Josifa jako svoho namistnika. Tomu izjavľaje jemu tajnu vopločeňa čerez anhela: „Josife, synu Davidov nebojsja priňati Mariam ženy tvojeja, raždšeje bo sja v nej, ot Ducha svjata jest!“ (Mat. I. 20.)

Sv. Josifovi, ne Preč. Ďivi Marii, anhel prinosiť rozkazy Božii: vtikati do Jhipetu, vertati nazad, jiti do Nazaretu. Boh Otec jeho čestoval jako svoho namistnika.

Boh Syn vopločenyj povinovalsja jemu jako svojemu otcovi: „I by povinujasja jim.“ (Luk. 2. 51.) Zval jeho solodkim imenom: „Otče.“ Krasno kaže sv. Vasilij Velikij: Imenom „Otec“ ne zaslužil imenovatisja nikto, ni anhel ni kotryj inšyj svjatyj, tolko sv. Josif moh tak zvatisja. Boh vložil do jeho serca otcovsku ľubov i povahu i požertvovaňe dľa Diťiny Isusa. Či ne zasluhuje sv. Josif, čtoby my jeho proslavľali i veličali? Čim bolše Syn božij svojim posluchom snižovalsja pered sv. Josifom, tim bolše jeho

vyvyššal. Naslídujeme samoho Boha otdavajuči česť sv. Josifovi. Otdajmesja pod jeho pokrov jako otdalisja jemu Isus i Preč. Ďiva Maria!

Krasno spivajeme na Vel. Večirňi Sobora Presv. Bohorodicy i sv. Josifa. „Slava tvoja, Josife, Christos. Boh syj blahosloven vo viki, jehože otcem naricaše ťa Bohomati hlaholušče k Nemu: Čado čto sotvori nama tako? Otec Tvoj i az boľašče iskachoma Tebe, ustupajušči tebi pervoje misto. Timže i my sradujuščasja tebi, so vsimi svjatymi zovem ti: Raďujsja slavu naričania otca Christova so Otcem nebesnym poďil'ajaj.“

Otdavajme česť sv. Josifovi, jako jeho počitali na Vostoku ot pervych časov christianskich. Sv. Justin, Jefrem, Joann Zlatoustyj vozveličali jeho v svojich pismach. Na Vostoku ustanovili pervy svjata v česť sv. Josifa. V Jehypeti u Koptov, potom u vostočnych monastyrach na ostrovi Patmos, de sv. apostol Joann pisal svoji objavljenja, dali v monastyrach sv. Savy i v XII. vici v Carehradi zvučali pisni i stichyri na česť sv. Josifa. Na žal apokrifny jevanhelija to jest vydu-many, nepravdivy pisma o životi Isusa Christa pri-temnili na Vostoku slavu sv. Josifa, snižovali jeho svjatost' osoblivo jeho divičesku čistotu. Na nas jest privernuťi sv. Josifovi davnu česť i slavu i ľubov, jaku jemu osvidčovali vostočny christiane!

Vélikij svjatyj!

Sv. Toma Akvinatskij učít, čto Hospod' Boh na-d'ilaje každoho laskami otpovidajučymi jeho zvaniju i urjadovi. Či, kromi Preč. Ďivy Marii, mal kto vysše

dostojinstvo, slavnijšy i otvičatelnijšy urjad jak sv. Josif? On byl opikunom Syna Božoho, obručnikom Preč. Ďivy Marii, holova sv. familii. Jeho zvanije bylo cil'kom podobne zvaniju Bohomateri, tomu i jeho svjatost' byl cil'kom podobna svjatosti Preč. Ďivi Marii. V nem svjatost' jeho svjatych predkov i patriarchov došla veršku.

Sv. Josif byl mužem viry i posluchu jako Avraam, mužem trpelivosti jako Jov, mužem čistoty jako Josif Jehipetskij, mužem po sercu Božomu jako David, mužem mudrosti jako Solomon.

Velika svjatost' sv. Josifa bezmirno zrosla po zaručinach s Preč. Ďivoju Marijeju i po roždestvi Isusa Christa, koli vidil denno jich najsvjatijšy život. Jeho oči osvjatilisja každym pohľadom na Isusa i Mariu. On postojanno sluchal, hovoril s najsvjatijšymi osobami. Koľko lask otrimal vsehda, jak hlaskal Ditinku Isusa?

Veliku svjatost' sv. Josifa potverdžuje sv. Pismo zovuči jeho mužem spravedlivym: Josif „Muž jeja praveden syj“. Mat. I. 19. Sv. Joann Zlatousty razom s inšymi pisateľami cerkovnymi kaže, čo ti slova označajú muža svjatohto. Iz toho môžeme zaključiti, čo sv. Josif posli Preč. Ďivy Marii ješť pervyj meždu svjatymi. Hospod' Boh odnak kril sesu perlu pered očima ľudej, kotri jej ne mohli ociniti. No anheli Boží podivlali čudesnu tychoť i mudroť jeho, kotru osvidčil, koli posterih, čo jeho presv. Obručnica začala. Podivlali jeho posluh k slovam anheľa, kotryj jemu prikazal vtikati do Jehipetu; jeho pokoru, kotra ne znala vyvyššatisja, choč vidila, jak sam Syn Božij i

Preč. Ďiva Maria toľko rokov jemu povinnujutsja; jeho trpelivosť i oddannosť na voľu Božu, ktorá ne narika na tak veľikí terpiňa, tak bidnyj život, choť on dobre znal, čo pochodiť iz carskoho rodu i zani-
maje tak vzneslyj urjad. To vse pokazuje, čo sv. Josif jest vpravdi veľikij muž zasluhujuči na to, aby vsi ľude jeho počitali, osoblivo my christiane, vid' on toľko zaslužilsja o osoby nam najdorožšy, o Isusa i Mariju.

.Nahoroda roboty.

Hospod' Boh vybravše sv. Josifa na tak slavyj urjad, pokazal jak vysoko ciniť robotu. Opikun Isusa Christa ne naležal meždu bohatych i učenyh, ale pochodil iz klasy robotnikov. V sv. Josifu vyvyšši! i učtil Boh robotnyj narod.

Hľaň, jak naslidkom postojanoj ťažkoj pracy, ruki seho sv. muža zatverdli, jak jeho ťilo vykrivilosja. Divisja, jako on ide do roboty skoro rano v odeži zaplatanoj, bidnoj; pracuje piľno, jist' nuždenno; ne iz skuparstva, ale tomu, čo požertvovalsja dľa Isusa i Marii; jim zaroblaje na chlib. Jeho jedinna nahoroda jest vďačna ľubov Isusa i Marii.

Kto by podumal, čo tot prostyj robotnik iz Nazaretu stane kolis najbližše prestola Božoho, čo slavni cari i pani budú otdavati jemu česť, čo sv. cerkov vybere jeho za svoho pokroviteľa i na cilom sviťi bude jeho imja slavne.

Jak krasne! Robotnik pokrovitelom sv. cerkvi, toj cerkvi, o kotroj hovoriať, čo ona utiskaje bidnyj narod!

Prosíme sv. Josifa, čtoby on milionam zavedených robotníkov vyjednal u Boha lasku sv. viry.

Počítajme i my sv. Josifa!

Na Vostoku počítali sv. Josifa ot počatku sv. cerkvi. Na Zapad'i až ot XII. stolitija. Veliki zasluhi o rozprostranenie naboženstva k sv. Josifu maje sv. Tereza. Ona, jak piše ne mohla porozumiti, jak kto može ščiro ľubiti Isusa i Mariu i ne čuvstvovati vd'ačnosti k semu sv. patriarchovi, kotryj ves svoj život jim posvjatil, kotryj jich živil mozolami svojich ruk, kotryj vyratoval Isusa pered ubijnikom Irodом.

Sv. Tereza meždu inšym piše: Koli ja mala 12 rokov, to jem těžko zachorovala. Pozemni doktore meni spomahali, ale s takim uspichom, čto ja ostala cilkom sparaliživana, razslablena. Ja tohda obernulasja o pomoč k likarjam nebesnym i vybrala sebi za pokrovitela sv. Josifa. Pomoč prišla ne o dolha. Sv. Josif, ľubyj otec ~~moje~~ dušy, pozbavil mene vsjakoj choroty ne toľko tělesnoj, ale šče boľšoho nebezpečenstva, jake zahrožovalo moju bezsmertnu dušu.

Ne pamjatajusja, čtoby sv. Josif meni dačto ot-reknul. Vsehda dal meni o mnoho bolše, niž jak ja prosila."

Z blahodarnosti sesa svjata povzbudžovala vsich, aby počítali sv. Josifa. Sama nikoli ničoho ne rozpočínala, doki ne poručila vse sv. Josifovi. Jemu posvjatila svojich 13 monastyrov. Nad branoju vsich monastyrov pomistila jeho statuu i večerom pokladala u jeho noh klučy s prosboju, čtoby jich sterezil i ra-

žom vsi osoby perebyvajuči v monastyri. Vona napisala iz vlasneho dosvidu: Znaju, jak dorohocinny laski ot Boha sv. Josif vyprošuje tym, kotri k nemu pribhajut. Koby ja mohla cilyj sviť sponuknuti, aby počital sv. Josifa! Ne znaju ni odnoj dušy iz tych, kotry virno počitajuť sv. Josifa, aby oni denno ne rosli u svjatosti. Jesli kto vahajesja meni viriti, prošu jeho na ľubov Božu naj se vyprobuje. Uvidiť iz vlasneho dosvidu, jak jest chosenno vručatisja slavnomu patriarchovi i priklučitisja do čisla jeho počitateľov.

Poprobuj to i ty, brate Rusine!

Prijatel sv. Josifa.

Byl nim o. Ringajsen, nimeckij svjaščenic, kotryj mnoho vykonal na česť i slavu Božu i na choseň bídnych terpjačich. Sam ľubil mnoho truditisja i ne stratil i odneho voľneho okamihu. Tak samo ot svojich podannych vymahal, čtoby ľubili robotu. Horil: Večerom každýj iz vas maje byti tak zmučenij, čtoby moh skazati: „Hospodi bolše ne mohu!“

Svojich učeníkov učil, jak majuť piľno uživati času, ochotno sluchati i trimati porjadok. V domi i v obistu vse musilo ležati na svojim misci i bliščati čistotoju.

Zli ľude narobili jemu mnoho neprijemnostej. Na pr. v Urbergu 7 raz zapalili jeho zavedenia-ustavy. Sej svjaščenic po sercu Božomu viznačalsja velikim doviriem v Boha. Potreboval mnoho hrošej na utrimovanie svojich zavedenij.

Ne bojalsja, otki jich vozme. „Božij bank“, hovoril, „ješče nikoli ne buchnul“ Kromi Materi Božoj pribihal u vsich potrebach k sv. Josifovi. Jeho prijateli žartom hovorili: Dokl'a žijet Ringajsen, ne dostane nikto audiencii u sv. Josifa. Ringajsen zaňal dl'a sebe ciloho sv. Josifa. Jesly by svjatijšyj otec Pij X. znal kolko roboty sv. Josif maje v Urbergu, ne byl by jeho vybral za „pokroviteľa ciloj cerkvi“ To liš žarty, ale svidčat, jak o. Ringajsen sv. Josifa počital. I sej dobryj, mohuščij patriarch ne dalsja vyperediti u velikodušnosti i spomahať svoho virneho sluhu čudesno. Raz o. Ringajsen vybiralsja v dorohu i pravi dali jemu znati, čo jakas prosta žena choče s nim besidovati. „Ale prebačte mni, ja mušu tot čas vyjichati!“ „Otče, — otvitila žena — ja vam nesu hrošy: 30.000 marok“. „To ja nihde ne pojidu, ibo pravi mni bylo treba 30.000 marok.“ Takich slučajev mal boľše. On jich pričislal sv. Josifovi.

Poprobuj i ty, brate Rusine, obertatisja v svojich nuždach k sv. Josifovi!

Iz pisma slavného muža.

Silvio Pellico narodilsja r. 1789. i pomer 1854. Zrazu učil francuzsku besidu v Mediolanure vojskovom sirotinci, potom vychovuval grofov Porro. R. 1820 jeho iz političnych pričín uvjaznili v Berňi na Špilberku, hde podkopal sebi zdorovle, ale najšol inšyj boľšyj skarb, sokrovišče — sv. viru. Poznijše na svo-

bodí opisal svoji terpiňa u vjaznici. Tu navedžu dačo iz jeho písma vlasnoj sestri: „Moja ľuba Jozefino! Seho razu místo zvykloho darunku, choču inšym spôsobom proslaviti Tvoje imeniny i same molitvoju za Tebe k sv. Josifovi. Znaj, čo sej deň, koli i ty, jak ja presvidčenyj, horjače blahaješ seho velikoho svjatohto, i ja molusja k nemu za Tebe. Doroha sestro, molmesja často razom k sv. Josifovi i on svojim zastupnictwom vyjednávaje nam vsi potriebny laski. Žijme vsehda dľa Isusa, Marii, Josifa, ibo jesli oni s nami budú, koho ubojimesja?“ Jeho sestra zaprošena ľudmi jak jej brat Silvio odnosilsja k sv. Josifovi, dala v otvit: Či vy želajete poznati, jak moj brat počital sv. Josifa? Jeho dovirie k nemu bylo bezmežne. Tri dny pered smertu skazal mni slidujušče: „Na koniec ja dostanusja do neba i budu hoden ohľadati i vychvalati svjatosť i dostojinstvo sv. Josifa v jeho cilij slavi, ibo dokľa žijeme na sviti ne možeme to celkom dobre poznati.“

Ne dopusti brate Rusine, aby čuži narody počitali sv. Josifa boľše jak ty!

Sv. Josif i amerikanec.

V bidnoj chžci ležit na smertnoj posteli matir četyroch dítej. Otca doma ne ma. Pošol pered 5 rokami do Ameriki i ot toho času pro neho ne čuli ničoho; ne pisal i ne posilal ženi i filera. Bidna žena naslidkom ťažkoj pracy i klopotu s dítmi zachurovala, no ne narikala i nesla svoj chrest terpelivo, otdana

na voľu Božu. Prišla susida navščíviti umirajušču i prôsilasja ot nej: „S jakim sercem opuskaješ toti drobny d'ity — siroty?“ Bidna matir otvitila: „Žal mni za nimi ale teperj mene tišit, čto ja virno potrimala svoju manželskou prisjahu. Prikład sv. familii iz Nazaretu mene kripil i teper maju nad'iju čto sv. Josif, moj l'ubyj pokrovitel, postarajesja o moji d'itočki. On jest prijatelem ditej i virnyj prijatel ne daš propasti svomu prijatelovi. On takož potrjase sercem mohot nevirnoho, muža.“ Pomerla...

O 14 dnej posli pohreba prišlo pismo iz Ameriki: „Luba ženo! Otpusti mni zabludšomu. Ja mal strašnyj son, kotryj mene napudil i navernul. Prisnilsja mni jakis starec, pravi takij, jak malujut sv. Josifa. On mni hrozil. Kolo neho jem vidil 5 d'itej: odno take krasne i jasne jako solnce i 4 byli podobni našim d'itám. Starec pokazoval na trunu, v kotrej ty ležala: ješče raz mi pohrozil i znik. Ja jem trjasja na cilom tili. Napiš meni skoro, či tam doma ne stalosja jake neščasta. Posilaju napered 100 talarov i choču o vas jako otec staratisja. Tvoj navernenyj Josif.“

Nebižka pravda ne mohla čitati seho pisma, ale radovalasja jemu tam v nebi i d'akovala sv. Josifovi, čto ne zavelasja v svojim doviriju. Sv. Josif potrjas sercem nedbaloho muža i postaralasja o d'ity, kotrym privernul otca dosta ukaranoho smertu ženy.

Pribihaj i ty brate Rusine k sv. Josifovi i tvoje dovirije ne ostane bez nahorody. Sv. Josif žil na sviťi u velikoj t'isnosti i tomu dostat ot Boha lasku pomahati tym, kotri v bid'i i nužd'i žijut.

Kto byl sv. Josif?

Polubime sv. Josifa bolše, koli poznajeme lučše jeho život i veliki česnoty. Budeme jeho ne liš počítati ale i naslidovati i tak skorše poziskajeme jeho prijazeň.

Sv. Josif narodilsja u Viflejemi jako najmłodšyj syn Jakova. Jeho predki byli kolis slavnymi carami, no sv. Josif byl už liš bidnyj remesnik-tesla. Byl mladcem krasnym, silnym, ale ešče krašša byla jeho duša. Sv. Pismo zove jeho spravedlivym i tu chvalu daje lem ne mnoha ľudam, kotri, jak kaže sv. Joan Zlatoustyj otznačalisja vsimi česnotami. Mnogi bohoslovy dokazujť, čto sv. Josif zdilal šlub vičnoj čistoty. Koli zaručilsja s Preč. Divoju byl v najlipšich rokach a ne starym vdovcem, jak daktori dumali. Vid' sv. Josifa Židy trimali za prirodneho otca Isusa Christa, to ne moh byti stareňkij. On mal dali roboťuju svojich ruk das 20, 30 rokov živiť Mati Božu i Isusa; musil vjedno s nimi znošať veliki trudy na pr. pri uteči do Jehipetu. Ľudy trimali Preč. Divu Mariu i sv. Josifa za pravdivych manželov i oni zaklučili manželstvo so vsimi toržestvami. Preč. Diva naležela cila sv. Josifovi, podobne i sv. Josif naležal cilyi Jij; tolko prav svojich ne uživali i porišili zatrimuvati nenarušenu čistotu v najbolšym blysku.

Čudujmesja Božoj Premudrosti, kotra postavila sv. Josifa jako svidka divičeskoho, nadprirodneho roždestva Isusa Christa i zarazom sv. Josif chranil češť Preč. Divy Marii pered nevirnymi i zlobnymi Židami. Oboje sv. Josif vypoľniel s najbolšeju chvaleju.

Brata Isusa Christa.

V sv. Pismi imenujutsja brata i sestry Isusa Christa. Jak tomu treba rozumiti? To ne suť dity preč. Dity Marii i sv. Josifa, ale tol'ko dalša rodina. Sv. Pismo uživaje vyraženij jakich v tom kraju uživali i uživajuť do teperj. Čtoby označiti slovom brat vlasnoho brata po našomu, kažuť tam i za našich časov „syny jednoj materi“. Vystarčit na doklad uvesti, čto v sv. Pismi Avraam i Lot zovutsja braťmi, choť Avraam byl strikom Lota. Znajeme imena tak zvaných bratov Isusa Christa: Jakov mladšyj, Josij, Simon i Juda. Jich otcem jest Alfej abo Kleopa. V sv. Pismi častijše imja dajakoho muža vyražajesja dvojakim sposobom na pr. sv. apostol Petro zovesja „synom Jony abo Joanna. Materju t. zv. bratov Isusa jest Maria, kotru sv. apostol Joann zove sestroju Materi Božoj, ale zdajesja, čto to byla liš nevlasna sestra abo šče dalša rodina. Jak o tom chočeš lučše peresvidčitisja, to pročitaj sebi slidujučy stiški iz sv. jevanhelij: „Stojachu pri krestě Isusovi Mati Jeho i sestra Materi Jeho Maria Kleopova i Maria Mahdalena.“ (Joann 19, 25.) Sv. jevanhelist Marko na peršyj pohľad imenuje inšy nevisty stojačy pod krestom Isusa: „Bjachu že i ženy izdaleča zrjašče, v nichže bi Maria Mahdalina, i Maria Jakova malaho i Josii mati i Saloma.“ No lahko možeme poznati čomu oba jevanhelisty ne podajuť imen odnakovo. Sv. Joann ne spominaje imeny svojej materi Salomii, jako i svoje vlasne imja vse tajit, koli by jemu to vyjšlo na slavu. Za to vyrazne spominaje, čto pod krestom

stojala Mati Isusa. Sv. jevanhelist Joann pisal svoje jevanhelie, koli už druhí jevanhelia davno byli spisany i vsi apostoli mertvi i christiany prosili jého, aby jim pojasnil, čto v staršych jevanheliach ne bylo jasno skazano. Na osnovi toho zaklučajeme, čto Maria, mati Jakova i Josii jest ta samá nevista, kotru sv. Joann zove sestroju Bohomateri i ženoju spomjanutoho Kleopa abo Alfea, kotryj zovesja častijše otcem apostola Jakova molodšoho; pročítaj sebi Marko 3. 18., Mat. 10. 3., Luk. 6. 15., Dian. 1. 13.

Iz jevanhelij sv. Joanna i sv. Marka poznajeme, čto Jakov i Josij suť synami Alfea i jako srodnicy Prečistoj Ďivy Marii, kotra tak samo zovesja Maria. Tretij tak zvanýj brat Isusa Christa, Juda sam v svojim poslaníu (I. I) zovesja: Juda Isusa Christa rab i brat Jakova. Dali po smerti sv. Jakova jepiskopom v Jerusalmi stalsja Simon, o kotrom istorik Hegesip, živšyj v druhom stoliťu, po Is. Chr., kaže, čto byl bratom Jakova apostola. To znajeme otca i matir vsich tak zvaných bratej Isusa Christa. Jest' težkim ruhaňem dumatí, čto Preč. Ďiva Maria i sv. Josif stojali v dajakich tělesnych znosinach. V sv. Pismi II. kn. Carstv 6. 23. čítajeme, čto nevista Melchol za vysmivane svoho muža sv. carja Davida byla pokarana neplodnosťu. „U Melcholy dščere Sauli ne bysť d'itišča do dne smerti jeja.“ Smišne bylo by iz toho zaklučati, čto Melchol maja po svojej smerti ditej. Tak samo nerozumňym bylo by dokazovati iz slov. sv. jevanhelisty Matea 1. 25., čto Preč. Ďivo po roždeství Isusa mala ješče inšy dity prirodnyj sposobom. O

ne! Divičeska utroba Bohomateri osvjaščena vopločnym Synom Božim, ne smila byti oskvernenouju čelovikom choč i svjatym.

Lem nedovirka, ne virujuči v Isusa Christa, moh dačto takoho vydumaťi.

Sv. Josif utichomirjaje domašny svarňi.

Sv. Josif i Preč. Ďiva žili vse v najbolšoj shod'i i čistoj, svaťoj ľubovi, tomu sv. Josif rad pomahaje privernuti pokoj do familij. To potvrđzuje slidujučyj primir.

Jest' večer. Promiňi zachod'ačoho solnca padajut do maloj, privitlivoj chižki. Kolo stolu sidit muž, holova sperta na ruku, oči na polo zatvoreny. Rozdumuje o svojim živoťi, nad kotrym jakoby zachodilo na vse solnce ščaťa.

Oť svadby ne minulsja šče rok i krest jedyn po druhom pritiskaje jeho. Jeho moloda žena, kotru ľubil i kotra byla primirnoju i otdanoju jeho tovariškoju byla terňem v oku starij svekri. Ta ju postojanno zbyťkovala i haňbila, čto nevista byla by ne vyťrimala, jesli by ne mala doviria v Boha. Muž najbolše mučilsja tim nepokojem v domi.

Nesčaste ne prichodit nikoli samo. K pervomu krestu priklučilsja novyj-bida. Majetok muža vy-starčil ledvi na kryťe domašnych potreb. Vsjudе pokazovalsja nedostatok. Vse to ťažko naľahlo na muža. Na konec i žena zachorovala, klopot s familijeju ros z dňa na deň. I nyni vidilosja jemũ, čto jest' nejhorše.

Už boljše jak hodinu muž sid'il zadumanyj i ne zbačil, čto dveri ticho otvorilisja. Až ruka mjaheňko dotklasja jeho čola i ozvalosja trivožne: „Josife?“ Opamjatsja. „Josife“, povtorila žena i jej holos trjassja, čto ti jest?“

Muž povoli podnis holovu; oči vovhki i duže smutny. Žena prodolžala svoju besidu. „Josife, liš ne tak jako teperj! Znaj, čto ja budu vse ohotno znašati, so vsim budu spokojena, čto na mene Boh dopustit. No ja ne možu tebe viditi tak sumovati. Ne upadaj duchom! Časom vse izminitisja i bude opjat dobri.“

„Ne trebalo mni ženitisja“ skazal muž smutno. Ty nesčastliva i ja s toboju. Mamka vse horše na tebe vrijut. Majetok naš menšajetsja, žurby i klopotu vse bolše. Marie, čto bude s toboju. Ja ne hoden na tebe posmotriti bez bojazni.“

Žena zmahalsja muža poťišiti. „Sluchaj, Josife, dačto mi prišlo na rozum, iz toho budeš pevno radovatisja. Pred paru dňami ja čitala taki krasny i čudesny veci o tvojom slavnem pokrovitelu sv. Josifu, čto ja časte až nad knihoju proslezilasja. Ja priobicala, čto ja každoj seredy na jeho česť iz hrošej mnoju zaroblenych zasviču pered jeho obrazom svičku i čerez cilyj rok budu jeho denno prositi. To ja priobicala za sebe i teperj prošu tebe: Načni so mnoju za devjat dnej molitisja k sv. Josifovi! Či shodišsja na to?“

Neborak muž ne mal už doviria do sv. Josifa, ale dal uprositisja ženoju i začal s neju devjatnicu.

Prošlo osem dnej. Oba manželi molilisja revno pered velikim domašnim obrazom sv. Josifa, kotry tak milo hlanul na svojich umolitelej. Zdavalosja, čo pomoč ne prichodila. Zdorov'le Marii ne lipšalosja, v domi išlo vse horše. Serce dobroho muža stiskal velikij žal'. No ne perestavali molitisja. V poslidnyj deň devjatnicy zaklopal ktos na jich dveri, to počtar nis dva pisma. V jednom iz nich byli hrošy.

„Chod' tu ženo“, skazal zvorušenyj muž, „h'ľaň, čo maje d'ľa nas sv. Josif! Tu maješ hrošy. Na počatok nam pomoženo iz najbolšej nuždy. Hrošy tebi ktos zahnal za tvoju davnu robotu. Jest to daleko bolše, jak zasluhuješ i divisja, jak krasno piše. I druhe pismo jest oť našeho dobroho prijatel'a, svjasčenika; piše, čo prijde do našeho sela, aby blisko nas prožil cile lito, majeme jeho čakati na štacii.“

Marie sluchala začudovana i posemu skazala so slezami v očach.

„O milyj sv. Josife, to ty učiňil! Teperj ide pomošč!“

Pomošč spravdi prišla. Koli posli niskoľko nedil svjasčenik vertal z ferij, oba manželi d'akovali jemu, čo jim pomoh zabezpečiti domašnyj spokoj. Obojo radosno divilisja v budúcinu. Koli poznišje Boh navščivil jich dajakim krestom, vse v nem vidili dokaz Božej ľubovi.

Koľko jest nepokoju v našich ruskich familiach! De oni h'ladajut pomošči?

Muž jakoho potrebuje naš modernyj sviť.

Sv. apostol Pavel piše, čo pered koncem sveta ľude budú duže podli: „Budúť bo čelovicy samolubcy, srebrolubcy, veličavi, hordí, — budú ruhatisja — rodiťem protivjaščisja, neblahodarni, nepravedni, neľubovni. Neprimiritelni, klevetnicy, nevozderžnicy, nekrotcy, neblaholubcy. Predatele, nahli, napiščeni, slastolubcy pače neželi Boholubcy.“ (II. Tim. 3. 2.) Zdajesja teperj, čo takich ľudej jest na sviťi čím raz bolšie. Proto treba uvažati za osoblivšu lasku Božu, čo na dňach rozprostraňajeja počitaňe sv. Josifa, toho muža po sercu Božomu, kotryj može služiti za primir vsim ženatym i neženatym i prežde vseho mužam. Hordosť, neposluch, nenavist', nečistota, neochota terpiti, to suť vady i hrichy modernoho sveta. — Sv. Josif nam sviťiť jako primir posluchu. Jak ťažku vec Hospod' Boh jemu prikazal: „Vostav pojmi otroča i mater jeho i biži vo Jehipet i budi tamo, dondeže reku ti: choščet bo Irod iskati otročate, da pohubiť je.“ (Mat. 2. 13.) Sv. Josif mal by dosta pričín narikati na takij rozkaz. Do Jehipta trebalo iti 15 až 20 dnej pistinoju, hde v deň pisok pod nohami peče jak oheň i v noči byvaje cholodno. Na takij dovhiy puť trebalo prihotovitisja dokladno, ale Hospod' Boh žadal oť sv. Josifa, aby takoj v noči vybralsja v dorohu i svjatyj ne narikaje: Čomu ja ne dostať rozkaz skorše? Či to rozumno s ditinoju Isusom na tak daleku i nebezpečnu dorohu pustitisja? Jednak sv. Josif byl mužem poslušnym, bez roptaňa, takoj v noči vybirajesja v

puť, jak svidčit sv. jevanhelie. „Budi tamo dondeže reku ti“ i to bylo duže prikre dľa sv. Josifa. Jak dolho tam maje byti? Paru misjacej? Paru rokov? To važne znati dľa remesnika i živiteľa familii, aby znal, jak zarjaditisja. No sv. Josif ani v tom ne roptal, ni ne zviduval sja ďalše, ale pokorno sluchaje terpiť i poznijsje vertaje do svoho otečestva, pravi tak nahlo otklikanyj i pravi tak ochotno jako koli putešestvoval v Jehipet. Tot muž poslušnyj!

Ne menša byla vira sv. Josifa. Jako Preč. Ďiva uvirila anhelovi, čto nadprirodnym sposobom čerez Božu vsemohučosť začne v živoťi, tak i sv. Josif viroval, koli jemu anhel u sni vyjavlaje tajnu voplôčena. Viroval i poznijsje koli vidil jak Preč. Ďiva Maria kormiť i plekaje Ďiťaťko Isusa, čto to Nemovňatko jest Synom Božiim. Sv. Josif viru svoju praktično vyjavľal. Po svidoctvu sv. Pisma ľubil chram Božij: „I choždasto roditeľa jeho na vsjako lito vo Jerusolim v praznik paschy“ Sv. Josif jak pobožnyj muž braľ učasť na tych otpustach s najbolšoju pobožnosťu toľko žaloval, čto može tak malo raz iti do chramu Božoho zadľa toho, čto Jerusolim ležal daleko ot Nazareta. On trimal vsi pripisy zakona Božoho, jak svidčit sv. evanhelie: „Jako skonččasja vsja po zakonu Hospodňu, vozvratišasja vo Galileu vo hrad svoj Nazaret“ (Luk. 2. 39.) Sv. Josif dobre uvažal, aby ne premeškal ničoho, čto Boh prikazoval i pripisanu ofiru pri žertvovaňu Isusa v chrami prinis. Tak služit primirom našim mužam, jak majúť polniti svoji dolžnosti k Bohu, k cerkvi, k svjaščenikam.

Sv. Josif zaznal na sebi v polnoj miri toho, čoho svit tak duže bojitsja: ubožestva, terpiņa, pohordy. Už v rodnom domi svoho otca postradal mnogo ot staršych bratov, jak bylo izjavleno pobožnej monachyňi Katarini Emmerich. Podumaj sebi, jak byl sv. Josif chudobnyj. Jeho predki pobudovali Bohu slavnyj chram, on dľa toho samoho voploščenoho Boha ne mal chyba stajņu u Viflemi; pri najlipšoj voli ne moh lipšoho byvaņa znajti dľa svojej sv. Obručnicy. On mal dľa Isusa i Jeho sv. Materi chyba svoji mozoly i svoje krasne čiste serce.

Muž takij, jako sv. Josif, rozumil bidu svojich bližnich. Ot ľubjačoho serca Isusa i Marii načerpal totu svoju bezmežnu ochotu pomahati terpjaščym tak, čto možno jeho zvaťi otcem bidnych, opuščenych, preslidovanych. Sv. Josif učit nas ne nenaviditi, ale ľubiti svojich bližnich.

Sv. Josif ratoval dítinu.

V četverh 19. marca bavilosja niskoľko chlopcov na ulici. Ani ne zbačili, čto bližitsja voz so meblami i solomoju. Jeden iz chlopcov napuženyj krikom furmana, špotnuľsja o kamiň i pad pod ťažkij voz. Kolo jemu perejichalo holeni. Druhi díti polny strachu dumali, čto chlopec bude rozdušenyj vozom. Zakľa mohli jemu pomoči, chlapec sam vyskočil. Jeho mali kamaraty ne chotili viriti očam i začali kričaťi: „On umiraje! On umiraje!“

Choťa chlopec ne čul nijakaho bolu, nastrašilsja krikom druhich dítej, čto skazal: „Može umru, ale napred choču viditi mamku“ i pobih domov. Koli

mamka uviděla svého synka plačúčoho, dumala čto posvarilsja s druhimi; chočila krivdu napraviti. No chlopec zakřičal: „Voz mene perejšol!“ Druhi d'ity potverdili jeho slova. Malyj Vilem tím časom zobleksja i vzal obraščik sv. Josifa, kotryj mal v kíšeňi v momentě nesčasta i skazal materi: „Neplačte, ja ne umru. Sv. Josif jest' pri mni.“ Opovidal jak pod vozom nahlo spomjanul sebi na sv. Josifa i zaklikal jeho po imeňi. I ne čul, čto voz jeho tiskaje.

Priklikanyj doktor konstatoval, čto ditina ne maje i jednoj rany, toľko temne misce na skuri svidčilo, de išlo koleso. Chlopec potom s radosnoju pychoju pokazoval každyj obraščik sv. Josifa: „Toj mene vyrašoval!“ kazal.

Dorohi materi učte svojich malych pribihati v opasnostach k Materi Božoj, k sv. Josifu, k anhelam chranitelam, aby oni jich na duši i řili choronili.

Josif Jehipetskij.

Každyj ditina maje jeho znati. iz školi. Tot Josif jehipetskij jest proobrazom sv. Josifa obručnika Preč. Ďivý Marii. Zla nevista chočila molodoho Josifa Jehipetskoho zvesti na hrich, ale on volil radše vyterpiti vse, jak sohrěšiti pered Bohom.

Josif Jehipetskij iz vjaznicy, de jeho nespravedlivo zamknuli, byl poklikanyj na peršyj urjad i stalsja druhim po carovi, Josif ratoval Jehipet ot holodu, tím, čto v čas posbiral velike množestvo zerna i postaralsja narodu o chlib.

Sv. Josif, opikun Isusa Christa — staralsja o Chlib anhelskij — samoho Isusa Christa, aby nas

raťoval pered smertu dušy. Őn, prostyj robotnik, byl vyvysšenyj na pervoje misce posli Isusa Christa i Preč. Ďivy i jak mnohi svjati dovodat, sv. Josif i v nebi jakos rozkazuje Isusovi i Marii, kotri jeho prosby uvaŹajut jakos za rozkaz, aby jemu otv'dačilisja za vsi virny prisluhi na zemli.

Sv. Josif otličalsja velikoju čistoju tak, čo samo jeho imja prohoňaje nečisty dumki i ješ' pokrovitelom vsich duš, kotri namirjajut provadiťi nevinyj anhel'skij život na sviťi.

Pomošč v čas.

Jakas švadlena vybralasja navščiviti familiu lisnika. Ne mohla najti Źadnoho, kto by ju doprovodil. Išla sama, ale na dorozu molilasja horjačo k sv. Josifovi i často obertala kroki v storonu sela N. de u chrami počitali obraz sv. Josifa. Ne stritila ni živoj dušy. Prošla das polovinu puti i choťila malo spočinuti na kraju velikoho lisa. No nahlo malo čo ne upala od stracha. Iz krakov vyšol muž i zmiril ju lakomym vzorom. Radovalsja iz jej stracha. Tak skoro nad rankom ne mohla nadijatisja na poratunok.

„Sv. Josife, ratuj!“ boľše ne mohla skazati. V tot moment išli kolo jakis dva molodcy živo, besidujuči. Privitlivo pozdorovili d'ivku i išli dali. Švadlena skorenko pobihla za nimi, ale i zlod'ij pustilsja za nimi.

Doperva až prišli na polanu, hde niskoľko mužov rubalo dereva, zatrimalsja v zadu.

Švadlena d'akuvala so slezami v očach sv. Josifovi, čo jij tak ne spodivano poslal pomoč.

Molitva o sv. čistotu.

Chraniteľu i otče d'iv svjatyj Josife, jehože virnomu chraneniu sama Nevinnosť Isus Christos i Ďiva Ďivic Maria uvirenni byli: umol'uju i prošu ťa radi sich dvojakich zaloch Isusa i Marii, da mene sochranena ot vsjakia nečistoty, cilomudrenym umom, neporočnym sercem i čistym ťilom soťvoriš cilomudreno vsehda služiti Isusu i Marii. Amiň.

Pribižišče hrišnikov.

Sv. Josif virno služil Isusovi za jeho pozemného života. On znal, čo Isus prišol na sviť „iskati pohibšaho“ to značiť spasati hrišnikov. Iz ľubovi do Isusa sv. Josif posvjatil velikomu d'ilu spasenia vsi svoji molitvy, pracy terpiňa. O jak duže sej svjatyj patriarch tužil za ťim, aby vsi ľude poznali i poľubili Isusa! Jak vd'ačno žertvoval by na tu cil svoj vlastnyj život.“ Choťa ne byl apostolom, ne propovidal, možeme byti pevni, čo on svojimi molitvami postojanymi, svojeju piľnoju praceju, svojimi terpiňami spas bezčiselne množestvo duš. Isus rado vysluchuje molitvy svoho svjatoho opikuna za hrišnikov. O tom možno pisati cily knihi.

Obraz sv. Josifa navernul umirajučoho.

Bohatyj pan M. marnil poslidnyj svoji roki majetok na pusty rozkošy. Byl okreščenyj i vychovanyj v kaťoličejskoj viri, ale viru už davno ztratil i žil jak

pohanin. Ani peredsmertna chorota ne zmjakčila jeho zakameniloho serca, choč o to vsjakim sposobom usilovala jeho pobožna, dobra pani.

Jednoho dňa prišla k nim moloda, prosto oblečena nevista s prosboju, či by ne kupili obraz. Kazala čto jej muž ješ malarom, ale zadla nervosy už bolše misjacej ne maluje i ona iz bity prinuždena sej obraz prodati, aby mohla kupiti najpotribnijšy veci. Koli rozpakovala obraz, oba manželi pozirali na neho jako očarovani. Predstavoval smert sv. Josifa. Oboje zhodilisja jeho kupiti. Pani takoj zavisila obraz nad postilju težko choroho, aby mal vse na očach šlachetny lica najsvjatijšich osob. Čoryj, čim častijše na neho smotril, tim bolše mjaklo jeho tvrde serce. Už druhoho dňa skazal svoji paňi: Dumaju na svoj nedalekij otchod iz sveho sveta. Koby ja moh tak krasno umerti jako sv. Josif v tovarišstvi Isusa i Marii.“ Pani milo zvorušena jemu otvitila: „Viktore, vyspovidajsja kajučo i zapričaščaj. Potom i tebi sv. Familia polekšit tvoju „smert!“

„Tak, skazal muž,“ či ty dumaješ, čto sv. Josif na mene ne hnivajesja? Ja prohnal svoho jedinoho syna, tomu, čto ne ženilsja na moju vdaku. Ne smije mni do domu. Koli bidna žena malara nam prodavala svoj obraz, mni prišlo na rozum: Naš syn Ferdinand ješ tože malarom. Može i on biđuje. Ja uže niekoľko rokov ne čital jeho pismo i jemu ne pisal.“

Pani s plačem teperj vyjavila: „Naš syn Ferdinand ješ už dva tyždny v misti i žije napravdu v duže sumnych obstojatelstvach. No ne choče priňať nijakoj podpory ot mene tomu, čto to dajesja, jak

duma, bez vidoma i bez ľubovi otca. Hrošy, kotry jeho žena oderžala ot nas za obraz ratujut jich na čas ot nuždy.“

„Jak? Moj syn Ferdinand jest tu u misti i jeho žena byla u mene? O dobryj Bože, jak ja tebi ďakuju!“

„Či mam poslati po nich?“ prosila radostno paňi.

„Pošli! Skaži, čto ja želaju pomiritisja i choču viditi i jeho ženu i d'itej! Napered jednak mušu očistiti svoje hřišne serce.“ Ješče toho dňa vyspovidalsja kajučo. Druhoho dňa prišol syn s familijeju. Kto može opisati radosnu sťriču roditelej so synom. Otec plačuči skazal: „Synu, tvoj krasno namalovaný obraz sponuknul mene pomiritisja s Bohom i toboju.“

„Ne, otče,“ skazal syn. „Ďakujme toľko Hospodu Bohu i sv. Josifovi za siju sčastlivu chvilinu našeho života! Ja denno vručal svojich roditelej, ženu i d'itej i svoj smirenýj obraz pod pokrov sv. Josifa.“

Posli ne mnoha dnej pan M. opustil sej pozemnyj život. Otchodil sčastlivo, ibo kolo jeho smetel'noj posteli stojala žena, syn s nevistoju i vnukami. Poslidni slova umirajučoho byli „Isuse, Maria, Josife!“

Milyj brate i sestro, bevno i ty želaješ krasno umerti? Krasna jest smet' liš todi, jak umiraješ pomirenýj s Bohom i rozpalenýj ľubovju k Bohu. Taka smet' jest najbolša laska. Hospod' Boh daje totu lasku zvyčajno liš tim, kotri provad'ať pobožnyj život, ale prežde vseho tim, kotri jeho o totu lasku denno prosjat. Pros i ty sv. Josifa každoho dňa o sčastlivu

smert'. Molisja často krasnu molitvu: Isuse, Maria, Josife, vam daruju serce svoje i dušu svoju.

Molitva k sv. Josifovi o šťastlivu hodinu smerti.

Sv. Josife, moj dobryj otče! Ty, kotryj pri svojej smerti potišen byl obnimaniem Isusa i Marii, prošu Ťa, ratuj mene vsehda, no osobeno v tom časi, koli ot Ťila razlučitisja budeš duša moja, vyprosi mni lasku, čtoby jak Ty, i ja v obnimanii Isusa i Marii moh vydati dušu svoju. O Isuse, o Marie, o sv. Josife, v ruki vaši otdavaju dušu svoju teperj i v hodiňi smerti mojej. Amiň.

Sv. Josif priobril umirajučemu svjaščenika.

Josif Carvalho iz Braziliï choruval na suchu chorotu. Pobožno vychovanyj v monastyrskoj školi, prosil pered smertu svjaščenika, ale jeho tutor, zavzjatyj svobodnyj murar ne choťil k nemu pustiti svjaščenika. No junosa ne perestaval prositi o otca duchovnoho. Tutor otvitil: „Ja nikoli ne dozvoľu, čtoby k tebi prišol katoličeskij svjaščenik. Možeš umerti i bez spovidi.“ Josif začal pribihati k sv. Josifovi. Postojanno kolebalsja meždu strachom i nadijeju, či pride svjaščenik. Raz do domu zakameniloho tutora prišol kupec i chotil hovoriti s chorym. Zaprovadili jeho k umirajučemu. Posli korotkoj besidy junosa poznal, čto hovorit s monachom-svjaščenikom perebranyj za kupca. Ja počul, kaže monach, čto ty horjačo želaješ katoličeskoho svjaščenika. Ja jem tu, čtoby tebe vyspovidati. Choryj vyspovidalsja i svjaščenik jemu priobical čto o dva dni pride dati jemu jeleopomazanie.

No posli dvoch dnej najšol molodca vže mŕtvoĥo, ale jeho smeŕť byla blaŕena. V nebi petno veličal svoĥo dobroĥo pokroviteľa.

Slova velikoho Lva XIII.

Jest mnoho pŕičin, čomu vsi denebud' živuť i jakohonebud' stanu povinni poručitisja pod laskavyj pokrov sv. Josifa. Otcy majúť v sv. Josifovi najkrasšyj primir otcovskej pečalivosti i prozorlivosti. Manžely majúť v nem soveršenyj primir ľubovi, jednosti i manželskej virnosti. Ďivy majúť v nem vzor i pokroviteľa divičeskej čistoty... Bohati naj učatsja oť neĥo za jakimi dobrami i majetkami majúť najlepšie ťužiťi. Robotniki, remesniki i vsi chudobnijši majúť jakus osoblivšu privilej pribihati k sv. Josifovi i brati sebi oť neĥo prikľad. Ibo on pochodil iz krovy carskej i byl supruhom toj, kotra jest najsvjatijša meŕdu ŕenami i trimali jeho za oťca Syna Boŕoho i jednak on proŕival cilyj ŕivoť jako remesnik i vlasnymi rukami zaroblal na chľib...

Moleben k sv. Josifu.

Načalo obyčnoje.

Tropar ĥl. 6. Ves sojm bezplotnych i svjatyĥ, so udivlenijem voschvaľajeť na nebesi veličije tvoje, nebojavlenne Obručnice; my ŕe na zemli imušče ťa toľika zastupnika na nebesi, so derznovenijem pribihajem pod tvoj pokrov, blahohovijno zovušče: spasaj nas oť navitov lukavaho, verchovnyj Pokroviteľu Cerkve Christovija.

Slava i nyňi kond. ĥl. 4. Biŕa inohda pustymi puťmy v Ĥehipeť, so pŕečistoju ty Obručnycejú i oťro-

kom Isusom, spasl jesi ot meča Irodova; i nas honymych satanoju, i skvitajuščychsja po pustyni vika seho, spasaj ot navitov jeho, predochraňaja ot pohibeli vičnyja.

Veličanije; Veličajem ťa, vsepityj. Bohootče Josife, i Obručniče prečistyja Bohomateri i izrjadnijšyj Pokrovitelju Cerkve Christovija.

Stych 1., Pravednik jako finiks procviteť i jako kedr iže v Libani umnožitsja.

2., Osvitijša molnyja jeho vselenuju.

3., Vyd'iša vsi l'udije slavu jeho.

4., Postavi jeho Hospodina domu svojemu, i kňazja vsemu vstažaniju svojemu.

5., Slavu i velelipije vozložiša na neho. Slava i nyni: ... čtenije jevanhelija ot Maft. hl. II. zač. 4.

Prokimen hl. 4. Vozveselytsja pravednyk o Hospodi i upovajeť na neho.

Jevanhelie Mat. začalo 4. Otšedšym že im, se anhel Hospodeň vo sni javisja Josifu, hlahoľa: postav pojmi otroča i materj jeho i biži vo Jehipet i budi tamo, dondežu reku ti: choščet bo Irod iskati otročate, da pohubit je. On že postav, pojat otroča i mater jeho noščiu i otide vo Jehipet. I bi tamo do umertvia Irodova: da zbudetsja rečenoje ot Hospoda prorokom hlahoľuščym: ot Jehipta vozvach syna mojeho... Tohda Irod vidiv jako poruhan bysť ot volchvov, razhnivasja zilo i poslav izbi vsja d'ity suščyja vo Viftlejemi i vo vsich predilich jeho, ot dvoju l'itu i nežajše po vremeni, ježe izvisťno ispyta ot volchvov. Tohda sbystsja rečenoje Ieremijem prorokom hlahoľuščym: Hlas vo Rami slyšan bysť, plač i

rydanie i vopl mnoh: Rachíl plačuščisja čad svojich i ne choťašče utišitisja, jako ne suť.

Umeršu, že Irodu, se anhel Hospodeň vo sni javisja Josifu vo Jehipti, hlahoľa: vostav, pojmi otroča i mater jeho i idi vo zemľu Izrailevu; izomroša bo iščuščii duši otročate. On že vostav, pojať otroča i mater jeho i prijde vo zemľu Izrailevu. Slyšav že jako Archelaj carstvujet vo Judei vmisto Iroda, otca svojeho, ubojasja tamo iti; viť že prijem vo sni, otide vo predily Haľilejskija. I prišed vselisja vo hradi naričajemim Nazaret, jako da zbudetsja rečenoje proroki: jako Nazorej narečetsja.

Molitva. Paki i paki priklonše kolina myrom H. B. molim: K tebi, blažený Josife, v skorbi našej pribihajem i prizvavše pomošči Prečistyja tvojeja Obručnicy, takožde tvojeho zastupničestva so upovanijem umolajem: toja rady ľubve, jaže sopraže ťa Preņeporočnij Divi Bohorodici, i otečeskaho radi račeníja, i mže otroča Isusa obnimal jesi, umyl'no molim ťa, da prizriši mylostivno na dostojanije, ježe Isus Christos staža kroviju, i nuždam našim tvojeju pomoščiju posobstvuješi.

Zaščiščaj, o prozorlivijšij Chranitel'u Božestvennija rodiny, Isus Christovo iščadije izbrannoje: otvрати ot nas vozľublenijšyj Otče, vsjaku jazvu zabluždeniji i razvraščeniji; blahosklonno predstani nam s nebes, kripčajšyj naš Pospišniče, v tom podvizi s vlastmi tmy, i jakože inohda otroča Isusa istorhnul jesi ot krajnyja opasnosti žizni, tako i nyňi Cerkov svjatuju Božiju ot vražijich navitov i vsjakia protivnosti zaščiščaj, nas že jedinokaždoho vsehdajšim tvojim pokrovi-

tel'stvom zastupaj, jako da po tvojemu primiru i tvojeju pomošćiju podderživajemi, svjato žiti, blahohovijno umerti i vičnoje na nebesich blaženstvo nasliditi vozmožem. Amin.

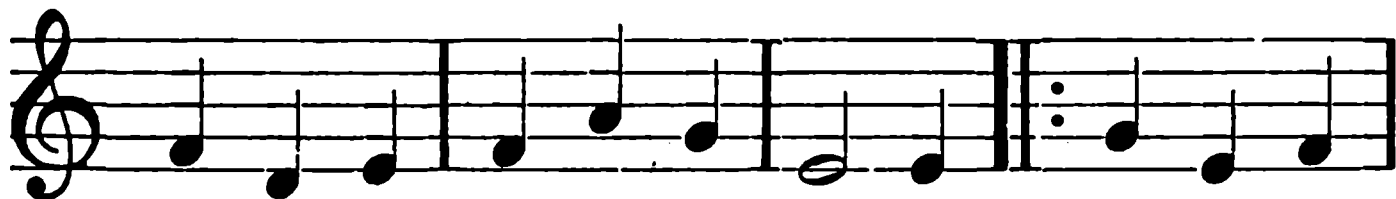
Suhuba jektenija.

Otpust: Christos istynnyj Boh naš, molitvami Preč. svojeja Matere i svjataho jeja obručnika Josifa, jehože dnes pamjať počitajem i vsich svjatyh, pomilujet i spaset nas jako blah i čeloviko-l'ubec. Amin.

Pisňa k sv. Josifovi.

Ra - duj - - sja pra - ved - nyj Jo - si - fe,

divstvenyj mu - žu Ma - ri - i Chri - stov Chra -

ni - te - ľu ra - duj - jsa, svja - lij - šij

Ty nad vsich sva-tych.

2. Ty, Otče Josife pravednyj! - My Ťa na pomoč vzywajem, - svojej Ty laski nam udiľaj, - Tebe pokorno blahajem.

3. Ty choroni Syna Božoho — i Jeho Materj Mariju; — vo Tvojem pokrovi svetlom — i mi sklada-
jem nad'iju.

4. Choroni ž' nas, Otče Josife! — Choroni dušu i tělo! — Daj, čtob' my vse Boha ľubili — mysliju, slovom i dilom.

5. Ko Tebi, pravednyj Josife, — hornemsja v našej nedoli: — budd' pokrovitel' nam laskavyj — i ne' ostav nas nikoli!

Molitvy k sv. Josifu.

Molitva na každy potrebu: Zhadať, neporočnyj Obručnice Marii Ďivy a moj najľubijšy Opikune sv. Josife, čo ot vikov nečuvano, čtoby ostal nepotišenyj, kto by Tebe blahal o pomoč. S toju nadijeju ja pristupaju ko Tebi i s horjačym duchom ciľkom otdajusja. Ne oťbivaj mojej molitvy o pribranyj Otče moho Spasiteľa, no prijmi ju laskavo. Amiň.

Molitva k sv. Josifovi o lasku ľubiti i nasledovati Isusa.

O slavnyj moj Otče, sv. Josife, ja stavľusja ciľkom pod tvoj pokrov. Vozbudi dnes, v meni, svojij ditini, ščire želanie ľubiti Isusa i Mariu. Daj, čtoby ja soveršenno osvobodilsja ot sotvorenij i ot sebe samoho. Učini, čtoby ja dumal to, čo Isus dumaje, chotil to, čo Isus choče, žil i terpil za primirom Isusa. Napolni mene velikoju revnostiu o češť moho Spasiteľa. Daj, čtoby ja lem odno žadal sebi: podobatisja Isusovi, Jeho nasledovať, Jemu stati podobnym. Zdilaj o otče moj, aby Isus žil vo mni. Amiň.

Korotki molitvy k sv. Josifovi s odpustami:

Isuse, Marie, Josife naj v prítomnosti Vašij, duša moja vyjde z tíla. Amiň.

100 dnej odpustov. Pij IX. 1877.

O svjatyj Josife ispovidniku najsvjatijšoho Serdca Isusovoho molisja za nami.

100 dnej odpustov raz na deň. Pij IX. 3. V. 1874.

Daj nam vesti nevinne žite, svjatyj Josife i naj pod Tvojeju ochoronoju bude vse bezpečne.

300 dnej odpustov raz na deň. Lev XIII. 18. III. 1882.

Devjatnica k sv. Josifovi.

Devjatnica je krásnyj spôsob, jak možeme do-
stojno podhotovitisja na prazniki svjatyh i zjednati
sebi jich mohuču pomoč. Svjati vynahorodžujuť ščedro
tych, kotri devjatnicu otkončat revno i pobožno.

Kto choče otpraviti devjatnicu v česť sv. Josifa,
naj sebi postanovit, čo po 9 dnej za soboju bude kon-
čiti dejaki molitvy i konati dobry učinki na česť sv.
Josifa.

NK I 10156 13.11.38

Pečatati dozvoľaju! Praha. 10. II. 1933. O. JOAN
HADERKA, Pr. Č. S. I. — Pečatati dozvoľaju! Prjašev,
1. marca 1933. † PAVEL, ep. ap. adst. — Kníhtla-
čiareň Tvnia. Mor Ostrava.